

Sygn. akt X Kz 115/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca - SSO Katarzyna Wróblewska

Sędziowie: SO Eliza Proniewska, SO Piotr Schab-spr.

Protokolant: protokolant sądowy stażysta Monika Parda

przy udziale Prokuratora Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu sprawy przeciwko K. C.

podejrzanemu o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 304 § 1 kk i inne

na skutek zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z dnia 12.12.2012r.

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że określić czas trwania tymczasowego aresztowania zastosowanego do podejrzanego K. C. na łączny okres trzech miesięcy tj. do dnia 21 lutego 2013r.
- w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy – wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia – uprawdopodobnia w dużym stopniu sprawstwo podejrzanego. Kwestia ta była już uprzednio przedmiotem badania także sądu II instancji. Na wstępie należało zaznaczyć, że ocena zgromadzonych dowodów na potrzeby orzekania w kwestii tymczasowego aresztowania nosi charakter oceny wstępnej, a ostateczna zastrzeżona jest dla fazy wyrokowania w sprawie. Analogicznie kwestia dokonanej subsumcji prawnej. Szczegółowa analiza poszczególnych znamion stawianych podejrzanemu zarzutów nastąpi w toku postępowania dowodowego zaś na obecnym, wstępnym etapie postępowania przygotowawczego, ustalenia poczynione przez prokuratora w oparciu o zgromadzone już dowody pozwoliły na postawienie podejrzanemu kolejnych zarzutów popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę dalszych pokrzywdzonych, nadto świadczą z dużym prawdopodobieństwem jego sprawstwa. Co do kwestionowanej przez obrońcę okoliczności związanej z ustaleniem wartości szkody dość wskazać jedynie, iż zgromadzony dotąd materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie zasadności argumentacji obrońcy, zważywszy iż we wniesionym środku odwoławczym obrońca ogranicza się wyłącznie do ogólnikowych twierdzeń, nie precyzując, co do których pokrzywdzonych i zarzutu odnosi się jego wypowiedź. Oczywiście nie można tracić z pola widzenia, iż śledztwo prowadzone w sprawie ma charakter wstępny, co potwierdza konieczność przeprowadzenia dalszych czynności. Sąd odwoławczy nie wyklucza zatem, iż w wyniku tychże czynności prowadzący postępowanie przygotowawcze – jeśli

zajdzie taka konieczność, a następnie sąd wyrokujący w sprawie zmodyfikuje opis zarzutów zgodnie z ustaleniami dowodowymi.

Sąd Rejonowy trafnie wykazał, iż w sprawie zachodzą przesłanki prawne określone w art. 258§ 1 pkt 2 kpk i art. 258 § 2 kpk uzasadniające konieczność zastosowania wobec podejrzanego nie innego środka zapobiegawczego, jak tylko tymczasowego aresztowania.

Podzielić należy argumentację Sądu Rejonowego, że w sprawie niniejszej istnieje uzasadniona obawa, iż w wypadku odstąpienia od stosowania środka izolacyjnego podejrzany będzie mógł bezprawnie utrudniać postępowanie. Uwzględniając okoliczności sprawy uzasadniona jest w chwili obecnej obawa matactwa podejrzanego w zakresie osobowych źródeł dowodowych. Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, iż charakter podejmowanej przez podejrzanego działalności oraz fakt pozostawiania jej w związku z działaniami innych osób, stanowi o realności istnienia obawy matactwa procesowego. Wykazanie realności obawy matactwa nie wymaga udowodnienia, że takie działania były podejmowane, czy też będą podejmowane w przyszłości. Dla ustalenia jej realności wystarczającym jest powołanie się na konkretne okoliczności związane bądź samym postępowaniem bądź charakterem popełnionego przestępstwa. To, że przesłuchano dwójkę podejrzanych nie wyklucza podjęcia bezprawnych działań zmierzających do zatarcia dowodów czy wpływania na ewentualnych nieustalonych dotychczas świadków czy nie zatrzymanych podejrzanych- o czym traktuje sąd meriti w swoim postanowieniu.

Sąd II Instancji, nie podzielaając argumentacji obrońcy zwraca uwagę, iż wobec charakteru stawianych podejrzanemu zarzutów, wysokości ewentualnej szkody wyrządzonej jego zachowaniem, a także ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności przewidzianą dyspozycją art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1kk realną pozostaje groźba wymierzenia mu surowej kary w rozumieniu ustawy. Zachodzi zatem uzasadniona obawa, iż podejrzany w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej mógłby, przebywając na wolności, poprzez bezprawne działania zakłócać tok procesu. Obawa ta ma charakter domniemania, a zatem nie jest konieczne dowodowe wykazanie, że podejrzany konkretne działania w tym kierunku podejmował.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie doszło także do obrazy art. 275§1kpk bowiem w przypadku, gdy podstawą stosowania tymczasowego aresztowania jest przepis art. 258 § 2 k.p.k. nie jest konieczne uzasadnianie negatywnej okoliczności, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego.

(postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22. 12. 2008r II AKz 941/08). Nadto Sąd meriti decydując o zastosowaniu najsurowszego środka zapobiegawczego i uzasadniając tę decyzję przesądził o niecelowości stosowania innych wolnościowych środków zapobiegawczych. Proponowany zaś przez obrońcę środek w postaci poręczenia majątkowego, w ocenie sądu II instancji nie jest dostatecznym gwarantem właściwej postawy podejrzanego wobec organów ścigania.

W sprawie nie ujawniły się negatywne okoliczności wskazane w art. 259 kpk nakazujące odstąpienie od tymczasowego aresztowania K. C..

Sąd Okręgowy uznał za słuszne dokonanie modyfikacji w zakresie okresu, na jaki sąd rejonowy określił stosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania, a to z uwagi na treść art. 263§1 i 2kpk. Sąd II instancji podzielił w tym zakresie stanowisko doktryny o którym wspomniał prokurator we wniesionym środku odwoławczym. Jednocześnie jednak podważyć należało skuteczność wydanego w trybie art. 463kpk przez Sąd I instancji postanowienia z dnia 28 grudnia 2012r., w sytuacji wniesienia w sprawie dwóch przeciwstawnych zażaleń. Co prawda środek odwoławczy pochodzący od oskarżyciela publicznego zmierzał do rozstrzygnięcia korzystnego dla podejrzanego jednak wyłącznie w odniesieniu do okresu stosowania środka zapobiegawczego, nie zaś faktycznych i prawnych podstaw jego stosowania. Stąd też sąd Okręgowy dostrzegając bezprzedmiotowość rozstrzygnięcia sądu rejonowego, o którym mowa powyżej zmodyfikował zaskarżone postanowienie w niezbędnym zakresie.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.